

"ආමිය පුජා" සහ "ප්‍රතිපත්ති පුජා" වශයෙන් බෞද්ධයින්ට පිළිපැයිය හැකි ආගමානුකූල ක්‍රියාපටිපාටීන් ද්විත්වයක් පිළිබඳව මුද්‍රාගතවේ කියවේ. මා දන්නා තරමින් ආමිය පුජා යනුවෙන් හැඳින්වෙන්නේ ආගමික සම්බන්ධයක් ඇති නොවන වස්තුවලට වන්දනාමාන කිරීමයි. නිතර දූෂණ, ශිලා, භාවනාදී කටයුතුවල යෙදෙමින් ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගයට අනුව ජීවිතය පවත්වාගෙන යාම යනු ප්‍රතිපත්ති පුජාව යයි මම සිතමි.

ආකර්ෂණය කුමක් දැයි අමුතුවෙන් කිව යුතු නැත. තරුණ වියේ විද්‍යාල ශිෂ්‍යයෙකු ලෙස තමා පේරාදෙණිය අසල පිහිටි ගැටඹේ විහාරයට ගිය වන්දනා ගමන් සිහි කරමින් මෙරටගොඩ මලියයේන කවියා "අතිමිසලෝචනය උමිදුන් වෙතට නොවේ" නමැති කවි පන්තියේ ලියා තිබුණු ආකාරයට මේ අවුරුදු දසයේ හිරිමල් වයසෙන් පසුව ද තරුණයින් පන්සල් යාමේ ඇති රහස ද එයම බව පෙනේ. සුනිල මතවැලි නදිය පිය නමා එන සිතල මද

ඇඟිගහිස්ථානයේ තබා ඉරානයේ ආගමික මූලික මතධාරීන් ගැනවත් අප අයා නොතිබුණු කාලයකදී ය. එද මා දැන සිටි මුද්‍රාගතවේ සහ සරෝම අතර පැහැදිලි සම්බන්ධයක් නොතිබුණද, නාලන්ද ලා, සිරියේන ලා මට උගන්වන්නට ආවේ පසුකලෙක විසතුන් විසින් "සිංහල මුද්‍රාගතවේ" නමින් හඳුන්වන්නට යෙදුණු සමාජ සංස්ථාවේ අත් පොතෙන් පාඩමක් හැසි සිතමි.

එද නාලන්ද ලා ට ගේ සිරියේන ලා ට මට

පන්සල් යන්න සරොම අඳිනු!

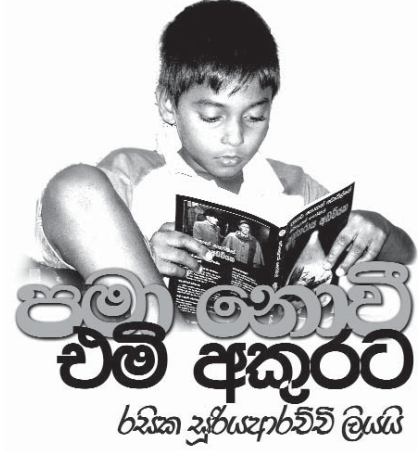
ආමිය පුජාවට වඩා වැදගත්වන්නේ ප්‍රතිපත්ති පුජාවේ නිරත වීම බව නොදින දැනගත්, බෞද්ධ අප බහුතරයක ගේ ආගමික ජීවිතයේ වැඩි කොටසක් ගතවන්නේ ආමිය පුජා සඳහා බව නොරහසකි. ඒ ආමිය පුජාවේ ඇති මානසික ආකර්ෂණය නිසාවෙනි.

පවතෙන් ගැටඹේ රජමහා විහාරයේ ලා බෝ පන්සලෙදී, උමිදු අභියස පොල් පහන් දල්වන පොඩි කුමාරනාමි ලා දෙස අඩවත් දෙනෙතින් බලමින් සමාධිගත වන්නට පුරුදු වූ සිතක කවි සිතුවලි ඇතිවීම අරුමයක් නොවන බවට ඉහත කවි පන්තිය සාක්ෂි සපයයි.

පන්සල් යන්නට සරොම අඳින්නට බැරවිය. නොවැරදීම මසකට වරක් පන්සල් පුතය භූමියේ අතිමිසලෝචනය කර මා රැස්කරගත් දිවිදිවීමේ වේදනීය ප්‍රණයකර්ම පටිසන් දීම නිසා දෝ, මින් ඊත කලකට පසු මට ගමෙන් දුරස්ථ මොරගොඩ මලියයේන කවියා මනරම් ලෙස වරු අන්දැකීමේ ලබාගන්නට යා යුතු වූ නිසා, පන්සල් ගිය ද මා මෙන් පින් නොකර අනුන් ගේ සරොම වාරි බලමින් කාලය කා

දැමූ නාලන්ද ලා ගෙන් සහ සිරියේන ලා ගෙන් දුරස්ථවන්නට සිදුවිය.

පුන් පෝ සඳු නැග එන රාත්‍රියක කොස්සින්ගේ රජමහා විහාරයට ගොස්, "අසේවනාව බාලානං" යන මංගල කරුණ මදකට අමතක කොට, නාලන්ද ලා සමග එද මා නො කළ විවාදය අද කරන්නට විවේක මට සිතෙයි.

සොන්දර්භාත්මකව එවන් ඉහල තලයක වූ පරිසරයක් නොවුනේ වුව ද, කොස්සින්ගේ රජමහා විහාර භූමිය ද, මල් සුවදින් මපවත් වුණු, අවුරුදු දසයේ සමනලියන් ගැටපුණු අඩවියක් බව සිහිගෙන් ගෑ සුවදක් සේ අදත් මා සිත රැඳී ඇති මතකයකි. එද මා සතියේ දිනවල ආනන්දයේ ඉගෙනීමට ගියේ සුදු පැහැති කමිසයෙන් සහ කලිසමින් සැරසී ගෙනයි. මේ ශ්වේත වර්ණය වනාහි මුද්‍රාගතවේ උපාසක, උපාසිකා කොටස්කරුවන් ගේ වර්ණයයි. සැදැහැවතුන් ලෙස, අප පන්සල් යා යුත්තේ ද සුදු ඇඳුමින් සැරසී ගෙනය. මෙහිසා, මගේ සුදු පැහැ පාසල් නිල ඇඳුම පෙර කී ලෙසින් පසලොස්වක දිනයේ පන්සල අවට පරිසර සිර නරඹන්නට යන මගේ නිසැක තේරීම විය. සම වයසේ කෙල්ලන්ගෙන් කිසිවෙකු කොල්ලන් මෙන් පාසල් සුදු නිල ඇඳුම පන්සලට ඇඳීම නොකළ නිසාත්, අද මෙන් නොව එද ගම්බද ප්‍රදේශවල ළමා සාර්ය යනු ජයමංගල ගාථා ගැයිමේ නිල ඇඳුම පමණක් වූ නිසාත්, සිත් පිනවන, නේක වර්ණයෙන් යුතු ගවුමින් සැරසුණු යුවතියන් පන්සල් දී දැකීමට අපි වාසනාවන්ත වීමු.

බෞද්ධ අපට පන්සල් භූමියේ දී ආමිය පුජා වන්දනාමාන සඳහා තුන් බෝධියක්, එනම් චේතනය, බෝධි රක්ෂක සහ මුදු මැදුර, ඇත. මා කුඩා කාලයේ දැනගත් පරිදි අප මේ බෝධීන් ත්‍රිත්වයට වන්දනාමාන කළ යුත්තේ සර්වඥ ධාතූ ඇතැයි සාමාන්‍යයෙන් සැලකෙන චේතනයට පළමුවෙන් ද, මුදුන් පහස ලද බෝ රකට දෙවනුව ද, මුදු මැදුරේ පිලිමවලට අවසාන වශයෙන් ද යන අනුපිලිවෙලටයි. මේ කරුණ නොදන්නා කෙනෙකුගේ සිත නම් එක්වරම ඇදී යන්නේ මුදු මැදුරේ පිලිම වන්දනාවට බවට කිසි සැකයක් නැත.

සුපුරුදු මාසික වනාවත ඉටු කිරීමට, ඒ පෝස දිනයේ ද සුදු කලිසමින් සහ කමිසයෙන් සැරසී පන්සල කරා ගිය මා දුටුවේ පන්සල් භූමියට ඇතුළුවන මකර නොරණ අභියස කතා බහක යෙදෙමින් සිටි මා සම වයසේ අසල්වැසි කොළුවෙකු වූ නාලන්ද පියතිලක සහ අල්ලපු ගමේ ජීවත් වූ අපට වඩා වැඩිමහල් තරුණයෙකු වූ සිරියේන ය. නවත් දෙදෙනෙකු පමණ එහි සිටියා යයි සිතමි.

ඒ මුදු පිලිම පිලිබද අපේ සිතේ නෛසර්ගිකව ඇතිවන ආකර්ෂණය නිසාය.

මේ ප්‍රණය අතිමුවේ නිහඬතාව රැක මා මවුන් සමග නොරැඳී එනනින් නික්ම ගොස් අතිමිසලෝචන භාවනාව සඳහා නිමිත්තක් සොයන්නට පටන් ගනිමි.

මේ සාධක ද්විත්වයෙන් ම පැහැදිලිවන්නේ මුද්‍රාගතවේ වැනි යාර්තවැදී ආගමක් වුවද සමාජ සංස්ථාවක් ලෙස විරාජ කාලයක් රඳා පවතින්නට නම් එහි මතුපිටින් ආකර්ෂණීය අංගෝපාංග තිබිය යුතු බවයි. "මිල්කොට් මුද්‍රාගතවේ" සමග අප අතරට පිවිසුණු, හක්ති ගීත, වෙස්ක් කුඩු සහ වෙස්ක් සුන පැතුම් පත් යනාදිය මේ සඳහා හොඳම උදාහරණ වේ.

නාලන්ද ගේ සන් කිරීම දුටු මා, මගේ මව පන්සල් භූමියට ඇතුළු වෙද්දී, ඇය මග හැර, නාලන්ද සිටි දිශාවට ගියෙමි. මෙහිදී, කිසිදු නොකළ ආකාරයෙන් මා දෙස බැරැරුම් මුහුණකින් බැඳු නාලන්ද මගෙන් විමසා සිටියේ මා සරමකින් සැරසී පන්සල් නොඑන්නේ ඇයි ද, කියාය. ඊටත් වඩා ස්ථිරසාර හඬකින් සිරියේන කියා සිටියේ කලිසමි ඇඳ පන්සල් ඒම අසාවර බවයි. මොවුන් දෙදෙනාම සුදු සරමින් සහ කමිසයෙන් සැරසී සිටි බව මෙහිදී සඳහන් කළ යුතුය.

මා ලියූ පන්සල් ගත් අන්තිම ද ලිපියේ සඳහන් කළ පරිදි පව් නොකර සිරිමෙන් පින් නොලැබෙන බව එක් දිනක් ආනන්ද විදුහලේ උදෑසන ආගමික වනාවත් කාලයේ දී වටහාගත් මා, එදින සිට නැවත නැවත පන්සල් නොගෙන සිටියද, සෑම පෝස දිනකටම ගමේ පන්සලට යාමේ කර්තව්‍යය නම් කිසි ලෙසක නතර කිරීමට නොසිතුවේ ද, එවැනිම වූ ආකර්ෂණයක් නිසාය. අවුරුදු දසයක කොල්ලෙකු ගේ සිත ඇඳ ගන්නා

මේ ප්‍රණය අතිමුවේ නිහඬතාව රැක මා මවුන් සමග නොරැඳී එනනින් නික්ම ගොස් අතිමිසලෝචන භාවනාව සඳහා නිමිත්තක් සොයන්නට පටන් ගනිමි. එසේ වුවද, ගමෙන් ගෙඩි එන්නක් මෙන් උදවුණු ඒ අපහසු අවස්ථාව ගැන මගේ හිතේ හටගෙන තිබුණු විශාල වකිතයෙන් මිඳි වීන්ත සමාධිය සාක්ෂාත් කරගනීම එද මට අසීරු කරුණක් විය. මේ සිද්ධිය වූයේ අද ඊයේ නොව, මින් වසර තිහකටත් පෙර 1979 පමණ අතිතයක දී, එනම්,

Well experienced teacher at Noble Park offers tutuion in **MATHEMATICS AND SINHALESE** to 1-8 level students.
Contact : Shirley
9546 0979 or 0421 903 572

ABN 399 885 48425

SRI WRECK TOWING

VEHICLE TRANSPORT
 BREAKDOWNS
 FREE OLD CAR REMOVALS
 RELIABLE RATES
 TILT TRAY TRUCK
 ALL AREAS

24 hours 7 days a week
0433 495 548
 udesha@bigpond.com Tel 5995 6105